

ВХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарик 29-26.
—
В СПРАВІ ОГОЛОШЕННЯ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ
СТРАЦІЇ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Українська Управа: Ст. Зілинський і С-я

1

Для того, щоб українській автохтонній більшості на наших землях бодай зрівняти з меншістю у володінні багатствами країни (пропорційально до кількості населення), треба було багато переїняти в свої руки з того, що віками необачно віддавалися гостям. Достатньо згадати про величезні простори землі, віддані шляхтою в чужі руки. Про міста, віддані "меншістям". Про торгівлю, передану самим меншістям, про мліани, тартаки, ладані, церковне майно (землі й будівлі), міста й т. д.

В. Островский.

Безфікційність людської
глупоти.

Польська держава робить основну помилку, вважаючи ті групи людей, одностайною національною ідеєю.

Отже
„в Галичині маємо поза великою єтнічною масою дві різні національні свідомості серед гре-

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 9. października 1929. Nad okręgowy XXIV. Wydział karny we Lwowie w sprawie karniej Pz. 146/29, na posiedzeniu niejawnym z dnia 5. października 1929 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Okręgowego postanowiła a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prez. Rz. w d. 10. maja 1927 r. por. 198 Dz. Rz. P. Nr. 43, dokonanego dnia 4. października 1929 r. przez Starostwo Okręgowe we Lwowie rajcę czasopiisma „Dziś” z dnia 5. października 1929 z powodu, że zamieszczony w zwizera anonsami występku z § 300 u. k. 1928, w sprawie czasopiisma artykuł pt. „Bankructwo” rozpowszechnia także dalszego rozpowszechnienia tego pisma drukowanego. Zarazem wydała się odpowiednia redaktorowi tego czasopiisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieszczać bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie, ad wygłoszenie następnego przedstawiciela w art. 50. tegoż rozporządzenia.

Przewodniczący J. Antoniewicz w. Protokulant J. Orzechowski w.
Za zgodność: Müller, st. sekret.

ко-католицького населення: українську, що вважав себе продовженням Київського Князівства, та русинську, що вважав себе частиною великої московської Русі. Поза дрібними гуртами той рух розвивався головним чином суспільно-політичній платформі: суспільний радикалізм українців, платформі: суспільний радикалізм українців, ініція тр свого роду консерватизм старо-русинів.

Та коли ближче приглянулося, то в Галичині є п'ять або шість етнічних груп: українці, русини, гуцули, бойки, лемки і тухольці.

Багато ще крім має куреркова довжезна стаття. Та ми не маємо ні часу, ні терпеливості, ні охоти, ні потреби вибирати їх до кінця. Привітливо їх побіжно лише як куріоз, як дивогляд абиякої і вибіркової думки.

Висновки відомі. Мовляв, не робити шкоди державі, не культивувати української національної єдності, перестати продовжувати „австрійську політику“, признаючи окремішності „української, руської, гуцульської, бойківської і лемківської“.

Етнічні групи в в кожному народі. Карпатський „гураль“ різнився фізично, ланково і щодо рівня національної свідомості від шлезького „пассерполка“, чи „мазура“, чи „кашуба“, чи „велкопольянина“, чи „кросовця“ а чомусь „Ст. Грабським, курерковим „лемкам“ не приходить на голову робити з них окремих груп і підводити під них національний тип. Те саме являється ще в більшій мірі бачимо у німців, французів, італійців, москалів. В порівнянні з іншими народами і навіть племенами ми ще етнічно найменше різнородні. Хібаж з польських джерел невідомо, що в 1846 р. західно-галицькі мазури „польками“ називали тільки панів-поміщиків, відхрещуючись від цієї назви і навіть вважаючи її образою. А сьогодні ця назва стала їх власністю.

Наші етнічні культури ми розвивали і будемо далше розвивати самі, зводячи їх до спільного національного знамення. А всяким „лемкам“ й іншим курерковим носіям безпеліційної глупоти порадили ми зайнятися своїми „етнічними“ справами.

Історія одної комасації.

(Допис з Бережанщини.)

До рідких економічних явищ належить у нас комасація ґрунтів. В Польщі існує окремий комасаційний закон, що його у великих розмірах приноворюють у деяких воєводствах, дуже часто разом з парцеляцією більшої земельної власності і то примусово для поправки карловатських господарств. Все те виходить, очевидно, на користь земельних відносин через знесення численних парцель, ліпшу їх конфігурацію, кращий доступ, знесення меж, кращу можливість меліорації й що найважливіше, спричинює збільшення селянського варстату праці. Те все пере-

водиться відносно на великі розміри, навіть на Волині, але не у Східній Галичині. Оскільки знаємо, то на великому чисто хліборобському темі — з найліпшою в сучасній Польщі землею рені — з найбільшою в сучасній Польщі землею — тернопільського воєводства, всего 24 громади — цілого воєводства за п'ять час комасаційної діяльності приступило до комасації, а приготування комасаційної роботи розпочалися тільки у 18 громадах і то здебільша з поминанням чинної примусової парцеляції. Для найбільшій ший це майже безвартисне і тому не диво, що вони противні цього рода комасації.

Таке мало місце в одній з найменших громад бережанського повіту в Рогачині — містечку, що є цікавито спрелетаризованим селом, у величезній більшості з римо-католицькою людністю.

На весні 1928 р. приїхав до Рогачина повітовий комісар земельний Удрицький з Бережан, скликав всіх мешканців села і заявив їм, що буде парцеляція місцевого фільварку графа Якова Поточного на просторі 340 моргів землі (без ліса) в ціні від 70 до 90 доларів за один морг з тим, що рівночасно треба перевести комасацію рустикального ґрунту, що в цілій громаді виносить всего 180 моргів на 134 всіх господарств. При тім цей комісар Удрицький говорив людям, що треба дати тільки малий задаток на купно двірського ґрунту, а решту позичити Державний Банк Земельний на догідну сплату малими ратами через 35 літ. Присутні селяни щось йому не довіряли, але за комасацією заявили вїт Йосиф Лапшинський і громадський писар Мачей Андрушків зі своїми родинами та безземельні робітники з фабрики Гута в надії, що одержать землю. Вони і підписали зголошення на комасацію.

Окружний земельний уряд в Тернополі безпробочно прихилився до внеску на переведення комасації в Рогачині, хоч комасації спротивилася величезна більшість місцевих громадян. Як вже вище сказано, ціла громада Рогачини має 134 господарств — самих халупничих, — які всі разом мають около 180 моргів так, що на одно „господарство“ припадає пересічно менше як півтора морга. Одним словом, є це найбільшійша в Бережанщині громада і не в можності набути землю з парцеляції місцевого фільварку, де платять від 190 до 275 доларів за один морг і то готівкою або на сплату в короткому часі.

Всі заходи громадян у земельних властей, щоб спинити комасацію, не віднесли ніякого успіху. З початком червня ц. р. зіехали до села землеміри в товаристві заступника старости, повітового команданта поліції і кількадесяти поліціантів з різних постерунків. Людям припущено, щоб кожний з них йшов на своє поле і показував землемірам його границі. Люди не хотіли цього зробити, кажучи, що вони є противні комасації. Тепер вмішалася поліція і

довела людей до послуху. Та і це нічого не могло. Тоді почалися арешти і багато людей опинилося у слідчій в'язниці бережанського окружного суду.

Громадяни попали в розпуку. Письменно і телеграфічно відносилися до різних міністрів, до президента і до марш. Пісудського — але надармо. Комісар, що завинив найбільше своїм поведінням у цій нещасній комасації, завзявся перевести комасацію за всяку ціну. Громадяни зійшлися на сходинах і більше як трьома четвертинами управнених рішили домогатися знехання комасації. Задля якихсь неформальностей повітовий земельний комісар Удрицький узяв цю ухвалу за неважну. Тоді громадяни зійшлися другий раз і повзяли нову ухвалу вже в такий спосіб, як приписує це комасаційний закон.

Крім цього звернулися за допомогою до посла д-ра Степана Барана в Тернополі, у котрого явилася окрема депутація інтересованих селян з Рогачина міста. Дня 1. жовтня ц. р. депутація під проводом посла д-ра Барана була у президента окружного уряду земельного в Тернополі, предложила йому обширний меморіал на письмі, домагаючися цофнення комасації як безвартисної, коли до комасації не влучено місцевого фільварку, що шляхом парцеляції переходить в руки селян зі сусідніх громад.

Іменем депутації д-р Баран розказав про поведіння комасаційних чинників на місці. Землеміри сиділи в громаді майже ціле літо і нічого не зробили, а староство наказувало дати варту по 30 дорослих мужчин що ночі до пильнування поля (на 134 всіх господарств!). Президент окр. уряду земельного прикликав двох референтів і у більше як одногодинній конференції обговорив з депутацією справу згадану вище комасації. Депутація на разі добила тільки того, що маєть розглянути нову противкомасаційну ухвалу і предложити її до порішення комасаційній комісії при окр. уряді земельним в Тернополі.

На маргінесі повищої справи треба заважити, що наше селянство в Галичині ще дуже мало розуміє ідею комасації ґрунтів, яку зовсім слушно пропагує у нас о. Степан Онискевич з Купнович, що сам як парох Хишевич в рудецькому повіті один з перших в краю ще перекладав з великою користю для громади переведення комасації цього села. Написана ним летючка за комасацією повинна знайтися у кожній сільській хаті, а тоді певно не було би цього, що сталося в Рогачині місті. Дальше освідомлення в комасаційних справах повинні вести Сільський Господар і наша популярна преса, не зражуючись хваленими неусіхами.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера.

К. Д.

Греко-катол. Богословська Академія у Львові.

(З нагоди її відкриття.)

Як вже донеося перед кількома днями „Діло“, в неділю 6. жовтня ц. р. відбулося в мурах гр. кат. духовної Семинарії святочне відкриття Греко-католицької Духовної Академії у Львові. Подія це так важна у культурному розвитку української нації в Галичині, що заслугоє, щоб над нею спинитися та зазнайти з нею наше громадянство. На наших очах реалізує о. Митрополит при запопадливій та ревной співпраці о. ректора д-ра Сліпого діло, якому в історії нашої культури може рівнатися хіба лише зазнування Київско-Могилянської Академії в I. пол. XVII. в.

Повстання Греко-католицької Богословської Академії у Львові стоїть у тіснім звязку з нашою університетською справою. Коли 1919 р. усунуто українські катедри з львівського університету, тоді позбавлено також гр.-кат. церкву тих прав на богословським факультеті, які вона досі там мала, себто права до половини професорів цього виділу. Світська академічна молодь при допомозі українських вчених організує тоді тайний український університет, для богословської молоді покликуює о. Митрополит до життя в мурах духовної семинарії тимчасово богословський виділ в надії, що з хвилею заснування публічного українського університету у Львові вийде він у склад будучого університету. До 1928 р. існував богословський виділ, не маючи ні свого статута, ні кріпких матеріальних основ; а конечности повинні він лише завдання дієцезального ліцею — себто виховував душпастирів без аспірації бути розсадником богословської науки.

З одного боку праця у цих невеликих розмірах показала, що існують у нас всі дані створити вищу богословську школу з повним уні-

верситетським характером, а другого боку всесторонній культурний розвій нашої нації ставив категоричне домагання створити принайменше для богословських наук інституцію, яка крім практичної цілі — виховувати душпастирів, стала би розсадником богословських наук та давала би церкві свіжий нарібок учених богословів. На Львів мусів сплати обов'язок створити цього рода інституцію, коли зважитися, що на цілій земській кулі, на всіх 9. греко-католицьких дієцезій Галичини, Підкарпаття й Америки нема ні одної духовної академічної школи, яка ставила би собі анше намічену ціль. Створення вищої богословської наукової інституції стало konieczністю з огляду на завдання, які під теперішню хвилю та в найближчій майбутності ставити собі наша церква в Галичині — а саме зреалізувати на українських землях велику ідею церковної єдності, не допустити до того, щоб ця ідея стала на наших землях предметом експериментів різних псевдо-уній, біртуалізмів і т. д., а вкінці, щоб оживити та засадити релігійне життя на територіях духовного запустіння, яке оставить по собі більшовизм. Церква, перед якою в майбутності така місія, мусіла подбати про створення наукового богословського осередка в серці наших західних земель у Львові.

Чи й привернення 2—3 українців професорів на богословським виділ львівського університету могло би заспокоїти ці потреби тоді, коли всі студії на польських університетах ведуться під кутом інтереса польського римо-католицького костела при узягядненні лише інтересів польської науки? Ясно, що ні! Такі потреби міг би заспокоїти тільки окремий греко-католицький виділ на українським університеті, бо лише там міг би він мати свободу організації студій. Перед нашими богословами стоїть обов'язок не лише віддатися студіям католицької богословії взагалі, але католицької богословії у приноворенні до релігійного життя українського народу зокрема. Де можна би розвинути студії догматичні незалежного Сходу, а передовсім незалежної України, історії

східного церковного права з узягядненням українських питомостей, історії унії вільної від інтерпретацій московських та польських істориків, історії українського церковного мистецтва, східної патристики, Святого Письма у словянських текстах або нашого обряду — як не у власній Богословській Академії? Якщо наші богословські студії не мали заснітитися, а наша церква не мала датися звести до якогось провінціального типу, без власної індивідуальності і без завтра — конечним було ваятися за це велике діло.

І хтож міг його зреалізувати як не теперішній Митрополит нашої церкви, безперечно історична вже постать в історії нашого культурного життя I. пол. Х. віку. Користаючи з постанов церковного права та конкордату о. Митрополит при кінці 1927 р. поручив о. ректорові д-рові Сліпому опрацювати статут Академії. Опрацьовані та прийняті професорською колегією дотеперішнього богословського виділу статуту потвердив о. Митрополит та 22. лютого 1928 р. оголосив їх в Архиепархіальних Відомостях, чим стали вони для дієцезії законом.

Організація Академії оперта на зорах католицьких університетів. На чолі Академії стоїть ректор іменованний Митрополитом на 3 роки та Декан вибраний професорами на рік. — Оба апоміж звичайних професорів Академії. Професорську Колегію творять 12 звичайних, 6 названих професорів та доцентів; всі вони мусять бути габілітовані, лиш у виїмкових випадках може Митрополит на предложення професорської колегії іменувати визначні наукові сили звичайними професорами без габілітації. Академія тішиться широкою самоуправою, бо професора навіть Митрополит може усунути лиш по переведенні канонічним процесом. Катедрами є заступлені всі ділянки греко-католицьких богословських наук з узягядненням вивчення релігійного та церковного життя на Україні. При катедрах існують наукові семінарії та просемінарії. Слухачі можуть кінчити свої студії на річних іспитах (5 літ) або по скін-

Сензаційний інцидент в Токіо.

Радянському посольству в Токіо трапилось дуже неприємна історія, яка може кепсько підбитися на дипломатично-японських відносинах. Свого часу полковник Полтагін, військовий аташе царського уряду в Токіо, зложив у одному з японських банків 1.400.000 яп. Радянська урядова комісія клопоталася про те, щоб одержати ці гроші. Нарешті після довгих переговорів радянський полпред в Токіо, Троїцьковський одержав згоду японського уряду на одержання цих грошей. Однак коли радянський посол поїхав до банку по ці гроші, там йому сказали, що гроші ці виплачено вже полковникові Полтагіню. І справді, дві години перед прибуттям полпреда Троїцьковського до банку, полковник Полтагін одержав усі 1.400.000 яп. готівкою. Ці гроші Полтагін передав у розпорядження отамана Семьонову на боротьбу в УРСР у Маньчжурії. Видача цих грошей бувшому аташе царського уряду викликала в дипломатичних колах сенсацію. Банк очевидно не міг видати цих грошей полковникові Полтагіню без мовчаного згоди японських урядових кругів. Радянський полпред в Токіо, Троїцьковський, зложив до японського уряду з приводу цієї справи рішучий протест.

Атлантійський пакт.

Гувер у розмові з Мекдональдом сказав, що ам. гром. думка домагаться атлантійського пакту як доповнення Кордільєрового пакту. Такий проект годі прийняти би, поки Англія має на ам. водах бази для своїх воєнних кораблів. Мекдональд їде в поведінку з Канадою, щоб нарадитися в тій справі з кан. урядом.

750.000 Золотих = 84.500 Доларів

може осигнути кожний, хто купить **ЛЬОС 1-шої класи** 20. Державної Класової ЛЬОТЕРІЇ в шасливій Колектурі

„РУНО“, Равіч і С-ка, Львів, Академічна 3.

Крім цього багато виграних по зол. 350.000, 250.000, 150.000, 100.000, 80.000, 75.000, 60.000, 50.000, 40.000, 25.000, 20.000, 15.000 і т. д. на загальну суму

30 мільонів Золотих.

Тисячам людей приносить Польська Класова ЛЬОТЕРІЯ рік річно багатства і добробут. Нашій Колектурі сприяє задоволенням надзвичайне щастя!

ЩО ДРУГИЙ ЛЬОС ВИГРАЄ!

Тягнення вже **14. і 15. листопада ц. р.**

Ціни льосів:

$\frac{1}{4}$ Зол. 10, $\frac{1}{4}$ Зол. 20, $\frac{1}{4}$ Зол. 40.

Тягнення вже **14. і 15. листопада ц. р.**

Замовлення виконуємо негайно, пересилаючи оригінальні льоси разом зі складанкою П. К. О. на вільну від поштової оплати пересилку.

Одна хвиля рішає про щастя в житті!

В цих місцях витяти і читаво викопане переслати в листі!

Карта замовлення.

До колектури „**РУНО**“ **Львів, вул. Академічна ч. 3.**

Прому о присланні

..... цілий льосів по Зол. 40—
..... половинний льосів по Зол. 20—
..... четверток льосів по Зол. 10—

Належитість в копій Зол. зложу негайно по одержанні льосів, складанкою П. К. О., котру прому залучити.

Ім'я і назвище:

Покладна адреса:

Бесідовського видадуть більшовикам?

Аг. Таєс повідомляє, що нар. комісар закорд. справ звернувся до прокуратора найв. трибуналу УСРР, щоб виступив проти Бесідовського шляхом закону як проступника в зв'язі із дезфранду-

цією тих добути ще науковий степень по написаній науковій дисертації та зложеній строгих сплат (ригорозів).

Академічний рік 1928/9 був посвячений організації Академії. З подиву гідним западом загляне дотеперішні негабілітовані професори богословського відділу до праці, щоб згідно зі статутом перевести свої габілітації. Деякі з них вже осягнули габілітації, інші є на покінченні. З кінцем академічного року організація поступила вже так далеко вперед, що з початком календарного року 1929/30 можна було приступити до публічного відкриття Академії. Ректором Академії на 3. роки іменували Митрополит II організатора о. д-ра Йосифа Сліпого, звичайного професора догматичного богослов'я, деканом на той рік вибраний Професорська Колегія о. д-ра Спирідона Кархута, звичайного професора церковно-слов'янської мови. Нині має Академія 4-ох звичайних професорів та число їх в найближчій будучині подвоїться, бо габілітації кількох професорів вже добиті до кінця. Завдяки печальній опіні о. Митрополита стигли до Львова визначні богословські сили з провінції, а навіть з чужих дієцезій, а Академія фінансово стає на шораз кріпніших основах. Наукові семінарії дістають своє винаймування, як бібліотека, бібліотека і богословська молодь зобов'язана собі з кожним днем зрозуміння для наукової праці.

Перші леди скептицизму та недовіри у власні сили проломано. На наших очах твориться богословсько-наукова інституція, що своїм значущим переходить науки між лавівської дієцезії, стве власністю не лише нашої галицької церковної провінції, але усіх греко-католиків українців. Висловом зрозуміння цієї історичної мови в житті українського католицизму були чинені прийняті від провідних українських інституцій, діячі духовних та світських, від єпископів пресою. Нарадою і Лакоти, а переловісмі призначення та благословення від Апостольської Св'ященної, яке наслідно в день зтворення Академії.

ванням фондів амбасад. Судове слідство вимагатиме мабуть, щоб фр. уряд видав Бесідовського більш владі, бо розходиться про злочин, якого допустився урядовець підчас урядування.

Чи можлива організація Європи?

„Наш Фран Прессе“ почала містити заяви визначних європейських державних мужів, політиків та економістів про питання — чи можлива організація Європи.

Першу заяву дав французький президент міністрів Арієліс Бріан, який перший з державних мужів публічно порушив цю справу. Він сказав: „Я беру участь у пропаганді ідеї, яка вже цілі покоління жила в головах філософів та поетів і яка тепер, завдяки, більше ніж колинебудь, пахотливо почувається.“

„Можна було би сказати, що не є рідко відповідального мужа острівати в таку авантюру. Одне з того, що на загал також мудрий державний муж має право мати в собі прихильку глумити.“

„Говорилися, що який план мав здійснитися, то мусів би мати чисто господарський характер. Однак я зовсім іншої думки. Де, як в Європі живе разом певне число націй, там мусить повстати між ними також федералістична спілка. Розуміється, ця спілка ніколи не може обмежувати автономної суверенності держав. Тому я звернувся до різних представників європейських держав, щоб вони неопісляльно обговорили в початку студіювати це питання, щоб вони на найближчих зборах Ліги Націй могли перенести в життя цю справу. Я маю надію, що в найближчому році я вже зможу пити на здоров'я цієї ідеї, яка тоді вже видасть оповіч!“

Зовсім іншій погляд висловлює англійський прем'єр, президент великого залізничного товариства в Англії.

Він пише: „З'ясувати Держави Європи, побудовані на господарському та політичному співробітництві різних країн. — таку розважку запропонував французький президент міністрів Бріан для усунення великих труднощів, які тепер стоять перед Європою. Отверто мушу признатися, що я не в та, що прийшов час для здійснення цієї ідеї. Тут була би потрібна участь Великої

Мекдональд просить в Америки терпеливості.

У промові поширеній в Америці через радіо, Мекдональд просив ам. нарід бути терпеливими, щоб англ. нарід міг зміняти свої погляди на справу морських зброєнь. Англ. флоту це була Велика Британія. Запелала і в спонів і в безпеку. Тому треба поборювати вел. труднощі, щоб перекопати англ. нарід про потребу обмеження морських зброєнь.

Пізнає англ.-амер. нарід не було мови про англ.-ам. союз. Світовий мир не може бути замирення лише двома народами. Мекдональд сподіється, що конференція нитот вел. держав доведе до повного усунення між усіми народами світа. Ухвалою цієї конференції переказали би конференції розоруження у Женеві і як, конференція розоруження могла мати якнайліпші успіхи.

Застереження Франції в справі морських роззброєнь.

Необмежена будова підводних човнів.

Паризький кореспондент „Ершейтед Пресс“ запитав спрацювання морського бюджету у французькому парламенті, бувшого міністра Дюменіля, про відношення Франції до справи морського роззброєння. Дюменіль заявив: „Ми завжди будемо готові підтримувати аматанія до відготовлення або перемелення американської зброєнь, але під тєю одновою умовою, що буде рівночасно роззброєння на землі, на воді й у повітрі“. „Означе, — сказав він, — ми ніколи не можемо згодитися на скасування підводних човнів, які впрямість сьогодня будувати стільки підводних човнів, скільки уважаємо за потрібне для нашої оборони“.

Британії, а досі ніхто не міг вияснити, як це могло би погодитися з її імперською політикою.

„Політично Європа ще не підготована до зведення, а з господарського погляду це ще забагато поважних перешкод, які передтим треба побороти. Різниця заробітної плати, робочого часу, коштів продукції, коштів життя, — всі ці речі треба би спочатку вирішити, щоб зробити можливою господарську єдність, а де! поважні різниці наразі ще економічно потрібні.“

На мою думку, Бріан є завжди оптимістичним, коли сподівається господарської або політичної федерації європейських держав уже в найближчій будучині“.

Велике віче зльокатованих у Львові.

В неділю, в год. 8.30 вечором відбулося в залі львівського „Сокола-Батька“ (будинку „Дністра“) велике віче в справі зльокатованих українських урядовців та емеритів, на якому промовляли послі Володимир Целевич і д-р Ст. Біляк. Віче відкрив пос. В. Целевич. До президії віча ввійшли п. Дорогач (з Перемишля), п. Корняк (Львів) і п. Корняк (секретар). Перший прийшов до слова пос. Целевич, що у своїй доповіді та вичерпуючій промові висунув теперішню важку положення українських зльокатованих 6. державних службовців та емеритів, синився довести на всіх дотеперішніх правних заходах, яких уживали зльокатовані для поверноту до служби, чи то для виплати їм емеритур та подав вказівку до відомо учасників усіх ті заходів, які зроблено в цій справі на парламентарній арені. Всі ці заходи були безуспішні. По промові пос. Целевича присутні представники адміністрації владі ком. Бехмєр-тєж розважав віче, вказуючи на причини розважання останній винуватий акорд промови пос. Целевича. По цій пос. Целевич хотів відбити дослідити справоздавче віче, але представники владі на це не згодилися. На залу ввійшла поліція та наказала присутнім розійтися. Черговий референт справи зльокатованих не дізнався, очевидно, до слова.

Сали була переповнена учасниками віщерт. Ті, що не могли дістатися до сали, присутувалися рефератом і доповіді. У віче брала участь зльокатованих не тільки зі Львова, але й з краю.

У пошуканці за виходом.

Ідеї посла С. Мацкевича про закордонну і внутрішню політику Польщі.

Варшава, 12. жовтня 1929.

I.

Темперамент і талант.

З т. зв. молодішої генерації польських публіцистів Станіслав Мацкевич є безперечною постаттю найцікавішою і найбільше відомою. Складається на це прикмети його вдачі і таланту. Владо Мацкевича — це темперамент і високе почуття „чесності з собою“. Знову його талант каже обхоплювати йому всі проблеми, яких торкається, а широкого погляду світової політики. На полі сучасної польської публіцистики ці прикмети відбивають дуже яскраво: бо вони зривають із системою писати обережно, оглядаючись на смак і інтерес різних хайбодавців, приятелів чи союзників, та відбитають від методи публіцистичної адорації, питомої для провінційальних відносин. Отже Мацкевич пише „ясно, не окутує своїх тез і висновків нікими соромливими серпанками, не принижується до жадних вимог „вищої політики“, зміє критично ставитися до всіх богів, признає за публіцистикою повну свободу в найширшому розумінні. У наслідку — його темперамент і розмах складаються на своєрідну „необузданість“, яка у свою чергу доводить до таких публіцистичних виступів, які раз-у-раз викликають довкола оклики агіресії і обурення!

Як довго Мацкевич сидів собі скромно у Видлі за редакційним столом консервативного „Слова“ і адалека стояв своїми теоріями, концепціями та своїм особистим впливом від варшавського політичного дня, люди мало знали його і мало ним журилися, визначаючи йому місце в ряді „нешкідливих оригіналів“, яких ніколи і ніде не бракує. Але ось прийшов травневий переворот, а за ним швидко відвідання Пилсудського на замку кн. Альбрехта Радзівіла у Несвіжі, відвідання, які широко відкрили ворота до активної політики групи монархістсько-консервативної із виленського „Слова“. На слідуючий день Мацкевич друкує у своїй газеті портрети Станіслава Августа й Пилсудського, а над ними королівську корону. Мацкевич був єдиним польським журналістом, присутнім на замку в Несвіжі, єдиним свідком закритої перед світом тайни. І тому його коронування Пилсудського королем набрало поновітні пошуканці поважної політичної сенсації, яка дійшла до відома всіх тих, що досі про „Слово“ й його редактора ніколи не чули. Пилсудський (бодяй досі!) королівської корони на голову не вклав, але Мацкевич залишився у володічому таборі сенсації. Став послом у ББ., став політичною фігурою.

Вплив його, щоправда, і нині невеликий. На перешкоді освітлення їх стоїть саме його бовсвий темперамент і його хрустальна чесність з собою у зв'язі з широким полетом політичної думки. Ключова польська солідарність та приналежність до табору сенсації не перешкоджає Мацкевичеві висловлювати на сторінках своєї газети погляди, які ніколи коміть головою ставлять критику клубу ББ. й політику сенсаційного уряду. Мацкевича не оббодує т. зв. дискретність там, де — на його погляд — діється але! і він рубає свої правди. Опозиційна преса підхоплює „революційні“ послы ББ.“ і зороздано їх розв'язує. Посла Мацкевича, кажуть, уже не раз „капкали до порадку“, але до касаринної дисципліни не примушували. Тому посла Мацкевича частенько бродить по своїм одишам — далі не признаючи ні яких пут для публіцистичної діяльності. І тому дехто злобно називає його „афан террібль“ клубу ББ.

Однак справжній розголос роблять Мацкевичеві не його маленькі прогріхи клубової несубординації, а його становище до різних полів із закордонної політики. Пригадати хочби його недавній гострий осуд голосної реклами довкола „побіди“ мін. Залеського у Женеві при новому виборі Польщі до Ради Ліги Націй: він виказав, що це віляна побіда, бо коли би Польщі не вибравли всупереч даній обіцянці, то це була би катастрофа, а оминувша катастрофи не можна називати побідою, так само, як не можна трубити про проблематичні успіхи, бо така автореклама дає лише агіт. протівникам; пишучи про спробу польсько-чеського наближення назвав Чехословаччину „державою-непорозумінням“, а виступи уторську прогулку зайняв живо і славно, що Польща мусять змагати до безпосередніх кордонів з Угорщиною — коштом ЧСР. Такі й тим подібні його виступи викликають бурю в одних органах польської преси, в інших мовчавою абстемією. А проте вони ні трішки не зумилюють Мацкевича перед новими такими виступами. Бо ці виступи це не є легководна й чепелювана фінансована

КІНОТЕАТР СТИЛЕВИЙ

вул. ШАНКЕВИЧА Ч. 5.

Сьогодні сенсаційна прем'єра LYA DE PUTTI

в величавій, еротичній фільмі під заголовком: „Спокусниця“. Крім цього добірне доповнення програми.

а поодинокі звага цілого його світогляду. Цей світогляд ще неформований, але він є і над його оформленням Мацкевич працює. Дефініція того його світогляду не наминається у словах „імперіалізм“, „монархізм“ і т. д.; дефініцією політично-яким є надзвичайно важкого міжнародного і внутрішнього положення Польщі, з якого він здає собі у ціліс повноті справу.

І тому, хоча Мацкевич не має тої поваги і того значення серед санації та зокрема у колах варшавських потентатів, як декотрі його клубові товариші, що мають гучний хребет і „арупність“, яка не потребує їти в парі з інтелектом, — він є такі дуже поважним і дуже цікавим публіцистом і пізнання його ідей є необхідне для пізнання шляхів польської закордонної і внутрішньої політики.

Він ухилив це завдання, видаючи дві книжкові збірки найбільше суттєвих, відповідно систематизованих, своїх статей із виленського „Слова“). Пригляньмося ближче закінченням у цих збірках ідеям. Знаючи в позитивному нарисі сильноту їхнього автора — отримаємо суцільний образ, образ досить цікавий.

*) Stanisław Mackiewicz: „Kropki nad i“, Nakładem „Słowa“, skład główny „Dom książki polskiej“ w Warszawie, plac 3 Krzyży 8; r. 1927; 168, str. 124.

Stanisław Mackiewicz: „Dziś i jutro“, Nakładem „Słowa“, skład główny Księgarnia J. Zawadzkiego w Wilnie; r. 1929; 168, str. 205.

На виховні теми.

Заг. Збори Кружка Батьків Академічної гімназії у Львові.

Труднощі у вихованні молоді в теперішніх часах, konieczність узгодження змагань дому і школи, щоби зробити молоді відповідною на покуси й зло, а загартувати її в чеснотах гідного члена санації і громадянина та приготувати до самостійного життя — були провідними мотивами заснування кружка батьків, що почав з початком шкільного року 1928-29. Саме тепер, дня 29. XI, відбулися другі його Загальні Збори при участі около 70 членів. Зі акції Виділу доповідали члени Кружка, що головою його метою було старання про дозрівання молоді. Завдяки зрозумінню, яке Виділ найшов у директора гімназії д-ра Сабата, вдалося йому вже у першому році влаштувати чайню для молоді, в якій щодня видається около 150 тепличних снідань по дешевих цінах, з того около 20 бідніших учеників дістає снідання даром; це стало особливо в пригоді ученикам, що доїжджають зпоза Львова. Свідання видають щоденно на переміну 2 паці зпоміж круга членів товариства. Далше наміня собі Виділ урядження купальні з туманами, в якій ученики мають діставати безплатно купелі. На ту ціль складають ученики щомісячні дрібні датки, так, що вже у цьому році купальня буде готова. Пома тим старався Виділ улаштувати раз на місяць сходини батьків, на яких упрощені презентації виголошували відчити з педагогіки і гігієни. На сходинах виринув проєкт абудування ваканційної оселі для учеників в горах, набутий або винайом спортивного площи, на якій молоді могла би в літі і зими виконувати різного роду спорту і забави. Однак усе це зникло на разі у сфері проєктів.

На Зборах вибрано Виділ Кружка у такому складі: п. Пачовська Олександра, голова, д-р Т. Бурачинський — заст. голови, п. Чайківська Михайлина — касієр, п. Василь Боднар — секретар, п. І. Гавриловичева, п. Н. Скретовичева і п. Р. Конашевич (члени).

Новий Виділ (майже такий самий, як минулорічний) дає заповорку, що буде розвивати діяльність далі у намічених наупрямі, але своє завдання зможе він виконати лише тоді, коли принайменше всі батьки чи то опікуни учнів стають дійсними і активними членами кружка, підпомагатимуть його морально і матеріально та цим способом створять одну велику родину, що позитивно даватиме про виховання учнів школи на адорових і ідейних громадян.

Розлом у Китаю.

Льондонські часописи подають вісти про розлом у Китаю. Прихильники ген. Фенга стараються повалити нанкінський уряд, а теку міністерства військ. справ віддати ген. Фенгові, теку міністерства закорд. справ буши. кит. послові в Лондоні д-рові Велингонові Ко та привернути столицю в Пекіні. Це рівнялося би поділові Китаю на дві окремі держави, північну та південну.

Ухвали начальної ради ППС.

У Варшаві радила два дні начальна рада ППС. Ухвалили політичні й організаційні резолюції. М. і нач. рада приймає до відома звіт Ц. В. К. партії, що ви. положення в країні за кілька ост. місяців значно загострилося, а соціалісти є думки, що політичний фронт уряду спрямовано майже виключно проти демокр. табору, головнож проти ППС. Дальші резолюції подають відомі формули „Роботніка“ про внутр. політичне положення та заповідають, що робітничка класа старатиметься зліквідувати після-травневую систему правління, яка не признає парл. демократії. ППС. готова до співпраці для досягнення тієї мети з усіми сусп.-політ. елементами, які справедливо стоять на ґрунті демократії.

Дискусія була гостро звернена проти уряду. Нач. рада заакцентувала думку створення „Центроліву“ та поручила порозуміння ЦВК. ППС із соціалістами, національними меншостями, німцями та жидами. Справу зголошення заяви недовіра для уряду д-ра Світадьського, наї рада погодилася так, що проєкт поставлення такого внесення заакцентувала стоячи на становищі, що це тільки етап боротьби парламенту за зліквідування цілої системи правління, а не розходиться спеціально про уряд д-ра Світадьського.

Амбасада англійська у Варшаві та польська в Лондоні.

Польське мін-ство закорд. справ повідомляє, що у нисліді переговорів між урядом Польщі та королівства В. Британії, постановили піднести дипл. представництва в Варшаві та Лондоні до становища амбасад.

Ліквідація „Глос-у Правди“ й „Епок-и“.

З Варшави повідомляють, що дотепер шеф корпусної округи полк. Спєжинський переходить на емеритуру. Він обійме нач. становище в новім санац. часописі, „який заступить теперішні два часописи: „Глос Правди“ й „Епоку“. Сталося би це около 1. листопада.

Шеф більш. торг. місії в Парижі завішений в урядуванні.

У зв'язі з аферою буши. радника більшовицької амбасаді Бесідовського у Парижі приїхала спец. більшовицька контрольна комісія. Вона після переведення ревізії завісила в урядуванні шефа більшовицької торговельної місії та кілька урядовців тієї місії.

Гувер відраджує взаємини із СРСР.

Із Нью Йорку повідомляють, будьто би Гувер радив Мекдональдові, щоби відложив навізання дипл. взаємини із СРСР. Мекдональд звернувся за опінією в цій справі до Гендерсона, а цей запротестував проти Гуверової суттєстії.

Більш. офензива в Манджурії.

Урядово повідомляють, що більшовицькі війська заняли місто Лагасус над Амуром. Китайці атратили 3 канонірки, які затоплено. При цьому згинуло 500 мосиків. Більшовицькі атрати також великі.

Біржъ Гроші.

Американський долар 8-87-90—8-88-00, канадський долар 8-79-50—8-80-00, чеська корона 0-26-13—0-26-30, австрійський шілінг 1-25-00—1-25-30, рунун. лей 0-03-00—0-03-25, французький франк 0-14-50—0-14-75, швейцарський франк 1-71-50—1-72-00, фунт штерлінгів 43-10-00—43-50-00, радянський червонець 17-00—17-50, німецька марка 2-12-50.

Золото: 20 корон 36-30-00—36-60-00, 20 франків 34-20-00—34-50-00, 20 німецьких марок 42-00-00—42-40-00, 10 російських рублів 46-00-00—46-40-00.

Срібло: Австрійська корона 0-63-50—0-63-75, австрійський корон 3-24-00—3-30-00, австрійський флорен 1-62-00—1-65-00, російський рубель 2-60-00—2-65-00, копійки 1-30-00—1-35-00.

НОВИНКИ

— **Справлення помилки в загальній нумерації „Діла“.** При біжучім 159. числі „Діла“ зайшла помилка в загальній нумерації, а саме замість ч. 11.450 має бути 11.500. Помилку цю списав ч. 11.450 має бути 11.500. Помилку цю списав ч. 11.450 має бути 11.500. Помилку цю списав ч. 11.450 має бути 11.500.

— **Львівська хроніка.** При вул. Баторого ч. 52 поновив самовбивство власник автомобіля Марія Колясовський — причиною самовбивства були фінансові клопоти. — Перед судом привели обвинуваченого розправу проти шофера Ізидора Гельба і Якуба Фріша, обвинувачених за некоректну їзду через місто. Свідство виказало, що ті шофери переїхали автомобілями кількох осіб, між іншими Н. Тепера і Михайлину Ясницьку. Розправа ще не скінчена. — В касі хорів м. Львова контролю виказало, що один з кондукторів адефрандував 2.291 золотих. Свідство ще продовжується. — Минулої ночі злодії крадували нотаріальну канцелярію Войцеха Матера, при вул. Рутівського ч. 6. — При вул. Кенігсського ч. 3. поповнила самовбивство 18-літня Станіслава Середина. — Рятункова стація привезла до лікарні Ярослава Микитовича, котрому його „приятелі“ прострілили живіт. — 3 акції третьої секції втік Осип Нечай і Семен Червоний. — При вул. Під Дубом ч. 24. злодії крадували трафіку Мозеса Шехтера, а при вул. Свободи обкрадували Василя Нагірного. При вул. Мартина обкрадено 3.000 золотих в домі Ізак Гікхера.

— **Бандитизм.** В Казуші бандити зрабували в касі староства більшу суму грошей. — На дорозі коло Підаркова в Бобрецькій, опришки Михайло Гульованій і Михайло Юрків напали зброєю на Івана Неборака зі Сидиш і зрабували йому 20 доларів.

— **Новий вселенський патріарх.** Після смерті Василя третього, синод Вселенської Церкви вибрав патріархом грецького митрополита Фотія.

— **Замах на б. станиславського воеводу.** Будучи станиславський воевода Моравський переїжджав автомобілем через стрийський повіт, забираючись на лави в Карпати. Невідомі особи заборикадували дорогу великим дубовим арешкодами так, що автомобіль перевернувся і будучи воевода був легко поранений. „Курер Станіславський“ пише, що це був замах з боку „ліквороту“.

— **Чому перейшов еромонах Серафим Ярославич на католицизм?** Як ми вже писали в „Ділі“ еромонах Почайської Лаври Серафим Ярославич перейшов з православ'я на католицький обряд. „За Свободу“ подає такі причини того факту: Еромонах Серафим був дуже словолюбивий і жалібний кар'єри. Коли він був священником православної церкви у Львові, парохіяни тої церкви дарували йому золотий хрест із прикрасами та звернулися з проханням до митрополита Діонісія дозволити Серафимові носити той хрест. Митрополит не дав дозволу на ношення хреста, мотивуючи це тим, що еромонах Серафим ще за молодий для такої почесності. Це була перша причина конфлікту того амбітного священника з православ'ям. А другою причиною було те, що архимандрит Почайської Лаври Дамаскин не прийняв його до Лаври після повертання з Львова, не дозволив йому мешкати в Почайській Лаврі і еромонах Серафим був примусений деякий час жити в готелі. Це так огричало Серафима Ярославича, що він вийшов з Почайської Лаври і перейшов на римо-католицький обряд. Аж тепер єзуїти дозволили йому носити на грудях золотий хрест, з чого чується, якби Ярославич дуже щасливим.

— **Літературний процес.** Перед апеляційним судом у Варшаві станула на днях польська письменниця Ржепелська, на яку подали судову скаргу артистки театру і танцюристки сестри Галамхи. Вина письменниці була в тім, що вона в своїй творі „Що звяже на землі“ змалювала досить чорними барвами життя варшавських артисток, при чім скоплено дещо із приватного життя сестер Галамхових. Суд доказав письменниці вину і вона мусить перепросити артисток задоволю в пресі.

— **Панад комуністів на суд.** В Гамбургу під час комуністичного процесу напали комуністи на суд і увійшли з червоним прапором на сцену хотіли побити суддів та звільнити обвинувачених комуністів. Але заарештовано поліцію і комуністи не тільки, що не звільнили своїх товаришів, але ще й самі опинилися в тюрмі, а судова розправа перервана авантюрою, продовжується далі.

— **І він спійнявся вкратці.** У Відні на Лінденгаузе поповнів 80-літній старень Антін Давка. Нещасний старішок зложив ціле своє майно у кожному пензюку, наслідком чого опинився в біді в такій нужді, що був примусений зложити життя самовбивством.

Д-Р РОСТИСЛАВ БІЛАС

повернувшись
Львів, КОПЕРНИКА 48.

— **Рішні місти.** В Берліні розпочався процес проти графині Гельди Монрой обвинуваченої в крадіжці дорогоцінностей у своєї тітки і за фальшування документів. Обвинувачену засуджено на 4 місяці в'язниці. — В Парижі арештовано двоох комуністів, англійця Уайлса Карлеса Руста і німця Леона Гінтнера. Оба вони приїхали до Парижа на конгрес комуністичної молоді. — Телеграми доноситься, що в Татрах в околиці Закопаного впали вже досить великі сніги. — В Єрусалимі почався новий єврейсько-арабський конфлікт з приводу того, що жиди почали будувати новий престол перед Муром Плачу, що дуже не подобалося місцевим арабам. Серед єврейської оголошено нове погортання. — В окрузі Любиміна відбулися страйки фільваркових робітників, які домагаються підвищення платні. — Віденська метеорологічна стація доказує, що цього річ зима буде дуже холодна і що морози будуть незвичайно сильні. — В Нью Йорку арештовано 14-літнього Мілтона Альхена за крадіж 512.000 доларів у банку, в якому цей хлопчина служив як післанець. — У Парижі почався спадковий процес вивідомого письменника Юрія Онега, який аміраючи, лишив великий маєток в сумі 20 мільонів. Суд не хоче призначити того спадку його викам, бо їх родичі поженилися в Англії, тому їх шлюб не може бути визнаний у Франції важким. — В Ленінграді помер визначний організатор професійних робітничих союзів Лейс, який недавно був більшовицьким представником на конгресі для розбродження в Женеві.

— **Засідання ч. 164. Українського Історико-Філологічного Товариства в Празі** буде у вівторок, дня 15. жовтня ч. р. о 3. год. 30 м. в помешканні Клементинум, ч. 11. Порядок дня: Доклади літчих членів: І. Огієнка, І. І. „Вплив реформації на розвиток літератури української мови“, 2. Чижерського, Д. І. „Світлогляд П. Куліша“. Для гостей вступ вільний. — Секретар С. Нагірний.

— **3 1 мільона людей, уроджених в одному році,** половина їх вмирає в 45-ім році життя; одна третина доживає 60-го року життя. Ви не знаєте, до котрої категорії належите. Ви можете вмерти і перед 45-роком життя, вмерти негайно, а тому Вам треба заздалегідь обезпечити своє життя в користь своєї рідні. Найкраще перенести це через Товариство „Карпати“. Львів, Руська 18. 399

Дописи.

БЕЛІЗЧИНА. (З культурно-освітнього життя.) В Лісках коло Белзи почався живіша культурно-освітня праця, від кола побудовано там першопо-народний дім в просторому салею на абсорі і театральні вистави. Дня 7. липня влаштовано заходом читальні „Пресвіт“ концерт у честь Шевченка. По відіспіванню „Заповіту“ виголосив о. М. Ріпешкий, місцевий парох, приступив промову, в якій вказав на значіння творів Шевченка у відродженні до нашого народу. На програму концерту зложився стрілецький і народний пісні, відіспівані мішаним хором під проводом І. Шалварського та чотири деклямації, виголосені з чуттям членами читальні. Коли по укінченні концерту учасники заспівали національний гімн, поліцій а Житина почав перерпинати, кажучи, що цього не було в програмі; однак учасники концерту докінчили спів гімну. — В останніх двох місяцях відбулася на нашій сцені ціла низка театральних вистав. Місцевий аматорський гурток відіграв драму: „Печена дитина“. Вистава явилася досить удавано завдяки великому режисерському трудові п. Е. Ріпешкого. Аматорський „Рідної Хати“ в поблизького холмського села Новосілок дав три вистави: „За друзі свої“, „Пошились в дурні“ і „Батраки“. По виставі „За друзі свої“ відіспівав міш. хор з Новосілок під управлінням С. Прохорова називку народних пісень. Аматори з Костянтина дали виставу: „Невольники“ та гарно виписалися зі свого наглядання. Дня 15. вересня відіграв амат. гурток з Гідьча народну драму „Он не ходи Грицю“. За удачею виведення цієї вистави належить повне призначення п. Т. Багачеві, начальникової громади і дякові в Гідьчу, який поруч своїх обов'язків не жаліє труду на культурно-освітній полі. — В цім році читальні в Лісках діялася вигідного приміщення і в ній почався живіша просвітна робота. Однак старості в Соколі з кінцем квітня заставило читальню, та зажадало поименого спису членів. На основі цього спису почала поліція робити перевірку членів в читальні та заважала підписуватися на картці тим членам, які ще не платили вкладки. Хоч читальня має 106 членів, які до часу заставлення читальні вилетіли членську вкладку, то старості досі не реактивувало цієї діяльності

читальні. — При нині вгадуємо, що маємо в Лісках „керівника“ шкоти поляка Яновського, який дуже ворожо ставиться до всього українського, а нещадно казав школярів злізти з громадського дому оповіщення про справовданні вітх наших послів, яке відбулося в Соколі дня 6. жовтня. Громадяни.

Зі спортивного життя.

ПІСЛЯ НЕДІЛЬНИХ ЛІГОВИХ ЗМАГАНЬ.

Недільні змагання лігових дружин не зміняли в нічому обличчя таблиці, ні в горі, ні в доліді. Як і досі, кандидатами на мистця Ліги є Вясла Гарберія, Варта, Л. К. О. і Лерія, як і досі в нагородній позиції не відбулися ні Чорні, ні Рух, ні І. Ф. П. ні Туристи, ні Погоди. Для цих п'ятих дружин мусить злетіти до А-класу.

ЗА ВХІД ДО А-КЛАСУ

В неділю відбулися у Львові четверті змагання між Б-класовими дружинами „Світляк“ — „Вяли Ожель“ за вхід до А-класу. Перемогу в останніх мінутах Світляк 2:1 (1:1), а не навпаки, як у нас помилюємо подаючи вчора. Таким чином „Світляк“ є мистцем львівської Б-класи, але за вхід до А-класу мусить ще змагатися з провінційальними Б-класовими мистцями.

ВІДКРИТТЯ СПОРТОВОГО МАЙДАНУ „ВІОУ“

В неділю 13. ч. м. львівські мистці святкували урочисте відкриття спортивного площі ім. Казьбу, яку адміністрація з дрібних складок прагнув власних рук. Площа ця лежить на Погуляній (т. н. Філіппівка), межуючи з лісом. На ній є тарний мурований клубовий дім з убиральнями й іншими талями, з боку є аразково улашнана кругольня, нижче ситняковий токи, а гро площі займає велике грише з білими і т. д. Ціла площа робить прекрасне вражіння, на кожному кроці кидається у вічі лезничаний порядок і лад. Тут справді виконано велику працю й невеличка горстка львівських мистців може бути горда з приводу довершення такого важливого діла.

Само свято відкриття площі відбулося так: По богослужінні, підправленні на спеціально призначеній горбі, в якій взяло участь до 800 осіб промовляв перший місцевий пастор, що вказав на досягнення львівської німецької мови і на значіння власної площі для фізичного виховання молодого ім. покоління. По тім чули ми низку промов і привітань від різних спортивних установ а при кінці промовляв трохи довше проф. Лянт. Тільки перша й остання мова були відомі в німецькій мові, всі інші промови, привітання подали складало з польської мови. Польський прадор красувався на першому місці при виході з брами і на клубовому будинку, відіспівано музика, що града підчас свята і до впра, відіграла на початку польський державний гімн.

Після першої частини свята бачили ми платні руханкові вправи учеників і учениць прив. німецької гімназії (70 душ), що виправляли під проводом своїх учителів, а потім львівський „Віо“ (в якого перший дружини грає 4 українці, колишніх граців „України“) розіграв м'ячів змагання з німецьким клубом „Б. В. Ф. Ф.“ з Вісці, вислід яких ми подали вже вчора.

Вечером відбулася вистава поези „Король копаного м'яча“, заходом аматорської дружини „Фроїнів“.

Отсе величезне досягнення малої громади львівських мистців заслуговує не тільки на ширий похвал, але й на наслідування. На 15 ч. 16 спортивних площ у Львові маємо всього одну (завдяки проф. Боберському), а про провінцію вічного й незаті. Можемо так за приміром „Віо-у“ пішли хоч такі наші міста, як Перемишль, Стрий, Дрогобич, Станіславів, Коломиша? Ажбо хіба крайній пора, щоб ні інші міста спромоглися на українські спортивні майданки? Могла за кілька літ праці обзавести собі власний майдан дрібною горсткою львівських мистців, то може здобується на це далеко більше коштів нашої мисті. Треба тільки хотіти!

ДУЖАННЯ В СПОРТИВІМ ЦИРКУ.

В неділю змагання почалися боберський мистцем Сікі з львівським Валішевським, який виграє мурина. Боротьба мала вти до остаточного результату. Але Валішевський досить адекватно після 5-ї рунди, заявив, що признає поразку Сікі-аму, бо не почував себе на силах далі боротися. Суддя висловив Валішевському признання, що виграє аж з рунд. Боротьба Богатирева зі Сікібором не дала до 40-х хвилин виступу. Також не мала виступу дуже жива зустріч двоох армичних противників, Каміфера і Шербоцького. Аренс поклаз Вілінга в 15-й хвилині, перекинувши його трічі поміт головою. Штекер справився з Беном до трьох хвилин.

Нині, у вівторок, іде репаша Штепера проти Сікі і риншача зустріч Пошофа з Кармом. Крім цього борються Богатирів і Аренс, Сікібор і Каміфери, Петрович і Шербоцький.

